
.. ha.nsagItA ..

॥ हंसगीता ॥

Document Information

Text title : hansagItA

File name : hansagiitaa.itx

Category : gItA

Location : doc_giitaa

Language : Sanskrit

Subject : religion in critical edition, 289 in Kinjawadekar edition.

Transliterated by : Professor Tokunaga in Kyoto system(?)

Proofread by : Sunder Hattangadi(sunderh at hotmail.com) and PSA Easwaran psaeaswaran at gmail.com

Description-comments : mahAbhArata shAntiparva mokShadharmaparva adhyAyaH 288

Latest update : June 2, 1998 , May 12, 2013

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

Site access : <http://sanskritdocuments.org>

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted for promotion of any website or individuals or for commercial purpose without permission.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

August 2, 2016

sanskritdocuments.org

॥ हंसगीता ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

सत्यं दमं क्षमां प्रज्ञां प्रशंसन्ति पितामह ।
विद्वांसो मनुजा लोके कथमेतन्मतं तव ॥ १ ॥

भीष्म उवाच ।

अत्र ते वर्तयिष्येऽहमितिहासं पुरातनम् ।
साध्यानामिह संवादं हंसस्य य युधिष्ठिर ॥ २ ॥

हंसो भूत्वाथ सौवर्णस्त्वजो नित्यः प्रजापतिः ।
स वै पर्येति लोकांस्त्रीनथ साध्यानुपागमत् ॥ ३ ॥

साध्या उचुः ।

शकुने वयं स्म देवा वै साध्यास्त्वामनुयुज्महे ।
पृथ्वामस्त्वां मोक्षधर्मं भवांश्च किल मोक्षवित् ॥ ४ ॥

श्रुतोऽसि नः पक्षितो धीरवादी
साधुशब्दश्चरते ते पतत्रिन् ।
किं मन्यसे श्रेष्ठतमं द्विज त्वं
कस्मिन्मनस्ते रमते महात्मन् ॥ ५ ॥

तन्नः कार्यं पक्षिवर प्रशाधि
यत्कर्मणां मन्यसे श्रेष्ठमेकम् ।
यत्कृत्वा वै पुरुषः सर्वबन्धैर्-
विमुच्यते विहगोन्द्रेह शीघ्रम् ॥ ६ ॥

हंस उवाच ।

एतं कार्यममृताशाः शृणोमि
तपो दमः सत्यमात्माभिगुप्तिः ।
ग्रन्थीन् विमुच्य हृदयस्य सर्वान्
प्रियाप्रिये स्वं वशमानयीत ॥ ७ ॥

नारुन्तुः स्यान्न नृशंसवादी
न हीनतः परमभ्याददीत ।
ययास्य वाया पर उद्विजेत
न तां वदेद्गुपतीं पापलोक्ष्याम् ॥ ८ ॥

वाक्सायका वदन्निष्पतन्ति
यैराहतः शोचति रात्र्यहानि ।

परस्य नामर्मसु ते पतन्ति
तान् पङ्क्तिं नावसृष्टेत्परेषु ॥ ९० ॥

परश्चेदेनमति वादवानैर्-
भृशं विध्येच्छम येवेह कार्यः ।
संरोष्यमाणः प्रतिहृष्यते यः
स आदत्ते सुकृतं वै परस्य ॥ १० ॥

क्षेपाभिमानादभिषङ्गव्यलीकं var क्षेपायमाणमभिषङ्ग
निगृह्णाति ज्वलितं यश्च मन्युम् ।
अदृष्टयेता मुटितोऽनस्युः
स आदत्ते सुकृतं वै परेषाम् ॥ ११ ॥

आकुश्यमानो न वदामि किञ्चित्
क्षमाभ्यहं ताडयमानश्च नित्यम् ।
श्रेष्ठं ह्येतत् यत् क्षमामाहुरार्याः
सत्यं तथैवाज्वमानुशंस्यम् ॥ १२ ॥

वेदस्योपनिषत्सत्यं सत्यस्योपनिषद्मः ।
दमस्योपनिषन्मोक्षं ऐतत्सर्वानुशासनम् ॥ १३ ॥

वायो वेगं मनसः क्रोधवेगं विवित्सा वेगमुदरोपस्थ वेगम् ।
ऐतान् वेगान् यो विषहद्दृष्टीर्णास्तं मन्येऽहं ब्राह्मणं वै मुनिं य ॥ १४ ॥

अक्रोधनः कुध्यतां वै विशिष्टस्तथा तितिक्षुरतितिक्षोर्विशिष्टः ।
अमानुषान्मानुषो वै विशिष्टस् तथा ज्ञानाज्ज्ञानवान्वै प्रधानः ॥ १५ ॥
var ज्ञानविद्वै विशिष्टः

आकुश्यमानो नाक्रोशेन्मन्युरेव तितिक्षतः । var नाकुश्येत् मन्युरेनं
आक्रोष्टारं निर्दहति सुकृतं यास्य विन्दति ॥ १६ ॥

यो नात्युक्तः प्राह रुक्षं प्रियं वा
यो वा हतो न प्रतिहन्ति घैर्यात् ।
पापं य यो नेच्छति तस्य हन्तुस्-
तस्मै देवाः स्पृहयन्ते सदैव ॥ १७ ॥ var तस्येह देवाः स्पृहयन्ति
नित्यम् ।

पापीयसः क्षमेतैव श्रेयसः सदृशस्य य ।
विमानितो हतोऽऽकुष्ट एवं सिद्धिं गमिष्यति ॥ १८ ॥

सदाहमार्थान्निभृतोऽप्युपासे
न मे विवित्सा न यमेऽस्ति रोषः । var विवित्सोत्सहते न रोषः

न याप्यहं लिप्समानः परैमि
न चैव किञ्चिद्विषयेषु यामि ॥ १९ ॥

नाहं शप्तः प्रतिशपामि किञ्चिद्
दमं द्वारं ह्यमृतस्येह वेद्मि ।
गुह्यं ब्रह्म तद्विदं वा ब्रवीमि
न मानुषाश्चेष्टतरं हि किञ्चित् ॥ २० ॥

विमुच्यमानः पापेभ्यो धनेभ्य एव यन्द्रमाः ।
विरजाः कालमाकाङ्क्षन् धीरो धैर्येषु सिध्यति ॥ २१ ॥

यः सर्वेषां भवति ह्यर्यनीय
उत्सेधनस्तम्भ एवाभिजातः ।
यस्मै वायं सुप्रशस्तां वदन्ति var तस्मै वायं सुप्रसन्नां
स वै देवान्गच्छति संयतात्मा ॥ २२ ॥

न तथा वक्तुमिच्छन्ति कल्याणान् पुरुषे गुणान् ।
यथैषां वक्तुमिच्छन्ति नैर्गुण्यमनुयुञ्जकाः ॥ २३ ॥

यस्य वाङ्मनसी गुप्ते सम्यक्प्रणिहिते सदा ।
वेदास्तपश्च त्यागश्च स एहं सर्वमाप्नुयात् ॥ २४ ॥

आक्रोशनावमानाभ्यां नाबुधान् गर्हयेद् बुधः । var बोधयेद् बुधः
तस्मान्न वर्धयेदन्यं न यात्मानं विहिसयेत् ॥ २५ ॥

अमृतस्येव सन्तुष्येदवमानस्य वै द्विजः । var पण्डितः ।
सुभं ह्यवमतः शेते योऽवमन्ता स नश्यति ॥ २६ ॥

यत्क्रोधनो यजते यद्वदाति
यद्वा तपस्तप्यति यज्जुहोति ।
वैवस्वतस्तद्धरतेऽस्य सर्वं
भोधः श्रमो भवति हि क्रोधनस्य ॥ २७ ॥

यत्वारि यस्य द्वाराणि सुगुप्तान्यमरोत्तमाः ।
उपस्थमुदरं हस्तौ वाक्यतुर्था स धर्मवित् ॥ २८ ॥

सत्यं दमं ह्यार्जवमानुशंस्यं
धृतिं तितिक्षामभिसेवमानः । var तितिक्षां य संसेवमानः
स्वाध्यायनिव्योऽस्पृहयन्परेषाम् var युक्तोऽस्पृहयन् परेषाम्
श्रेयान्तशील्यूर्ध्वगतिर्भवेत्सः ॥ २९ ॥

सर्वानेताननुयरन् वत्सवय्यतुरः स्तनान् । var सर्वाश्चैनाननुयरन्

न पावनतमं किञ्चित्सत्यादध्यगमं क्वचित् ॥ ३० ॥

आयक्षेऽहं मनुष्येभ्यो देवेभ्यः प्रतिसञ्चरन् ।

सत्यं स्वर्गस्य सोपानं पारावारस्य नौरिव ॥ ३१ ॥

यादृशैः संनिवसति यादृशांश्चोपसेवते ।

यादृगिच्छेय्य भवितुं तादृग्भवति पूरुषः ॥ ३२ ॥

यदि सन्तं सेवति यद्यसन्तं

तपस्विनं यदि वा स्तेनमेव ।

वासो यथा रङ्गवशं प्रयाति

तथा स तेषां वशमभ्युपैति ॥ ३३ ॥

सदा देवाः साधुभिः संवदन्ते

न मानुषं विषयं यान्ति द्रष्टुम् ।

नेन्दुः समः स्यादसमो हि वायुर्-

उच्य्यावयं विषयं यः स वेद ॥ ३४ ॥

अदृष्टं वर्तमाने तु हृदयान्तरपूरुषे ।

तेनैव देवाः प्रीयन्ते सतां मार्गस्थितेन वै ॥ ३५ ॥

शिश्रोदरे येऽभिरताः सदैव var ये निरताः

स्तेना नरा वाक्पुरुषाश्च नित्यम् ।

अपेतदोषानिति तान् विदित्वा

दूराद्देवाः सम्परिवर्जयन्ति ॥ ३६ ॥

न वै देवा हीनसत्त्वेन तोष्याः

सर्वाशिना दृष्टतकर्मणा वा ।

सत्यव्रता ये तु नराः कृतज्ञा

धर्मो रतास्तैः सह सम्भजन्ते ॥ ३७ ॥

अव्याहृतं व्याकृताश्छ्रेय आहुः

सत्यं वदेद्व्याहृतं तद्वितीयम् ।

धर्मं वदेद्व्याहृतं तत्तृतीयं

प्रियंवदेद्व्याहृतं तय्यतुर्थम् ॥ ३८ ॥

साध्या ऋयुः ।

केनायमावृत्तो लोकः केन वा न प्रकाशते ।

केन त्यजति मित्राणि केन स्वर्गं न गच्छति ॥ ३९ ॥

हंस उवाच ।

अज्ञानेनावृतो लोको मात्सर्यान्न प्रकाशते ।
लोभात्त्यजति मित्राणि सङ्गात्स्वर्गं न गच्छति ॥ ४० ॥

साध्या ऒयुः ।
कः स्विदेको रमते ब्राह्मणानां
कः स्विदेको बहुभिर्जोषमास्ते ।
कः स्विदेको बलवान् दुर्बलोऽपि
कः स्विदेषां कलहं नान्ववैति ॥ ४१ ॥

हंस उवाच ।
प्राज्ञ ऐको रमते ब्राह्मणानां
प्राज्ञश्चैको बहुभिर्जोषमास्ते ।
प्राज्ञ ऐको बलवान् दुर्बलोऽपि
प्राज्ञ ऐषां कलहं नान्ववैति ॥ ४२ ॥

साध्या ऒयुः ।
किं ब्राह्मणानां देवत्वं किं य साधुत्वमुच्यते ।
असाधुत्वं य किं तेषां किमेषां मानुषं मतम् ॥ ४३ ॥

हंस उवाच ।
स्वाध्याय ऐषां देवत्वं व्रतं साधुत्वमुच्यते ।
असाधुत्वं परीवाढो मृत्युर्मानुष्यमुच्यते ॥ ४४ ॥

लीष्म उवाच ।
संवाढ षत्ययं श्रेष्ठः साध्यानां परिकीर्तितः ।
क्षेत्रं वै कर्मणां योनिः सद्भावः सत्यमुच्यते ॥ ४५ ॥

var

षत्युक्त्वा परमो देव भगवान् नित्य अव्ययः ।
साध्वैर्देवगणैः सार्धं दिवमेवाद्गुरोह सः ॥ ४५ ॥

ऐतद् यशस्यमायुष्यं पुष्यं स्वर्गाय य ध्रुवम् ।
दशितं देवदेवेन परमेषाव्ययेन य ॥ ४६ ॥

॥ षति श्रीमहाभारते शान्तिपर्वणि मोक्षधर्मपर्वणि
हंसगीता समाप्ता ॥

mahAbhArata shAntiparva mokShadharmaparva adhyAyaH 288 in
critical edition, 289 in Kinjavadekar edition.

Proofread by Sunder Hattangadi sunderh@hotmail.com

and PSA Easwaran psaeaswaran at gmail.com

.. ha.nsagItA ..
was typeset on August 2, 2016

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

